

[DUSZOJEDCA *sb m*

I sg duszojedcą.

Sł stp, Cn brak.

Pożeracz dusz; tu w przen: o kapłanie pozyskującym dusze dla Boga: Rádabych/ oycze miły/ ábyście byli dufojedcą: to ieft/ niczym lię inym iedno duřz Bogu pozyfkanim/ niekarmili SkarŻyw 382 (Linde).

SB